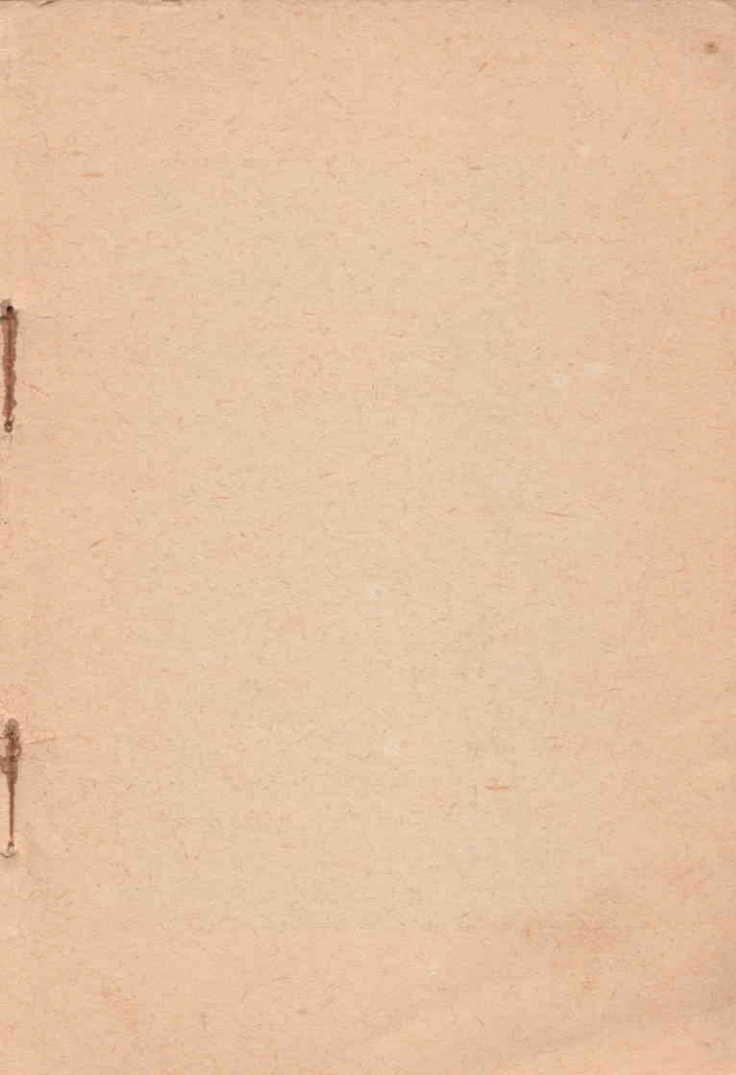

СИДІР КОРБУТ

СИМОН ПЕТЛЮРА

УКРАЇНСЬКЕ ВИДАВНИЦТВО

СИДІР КОРБУТ

СИМОН ПЕТЛЮРА

ДРУГЕ ВИДАННЯ

ПОЛОНЕНИМ УКРАЇНЦІМ
Український Центральний
Комітет
РЕФЕРАТ СТР. ПОЛОНЕНИХ
Львів - 1943

УКРАЇНСЬКЕ ВИДАВНИЦТВО
ЛЬВІВ 1941

Надруковано в серпні
1941 року — третій ти-
раж 20.000 примірників,
в друкарні ч. 2, Львів, вул.
Пекарська ч. 11, папір
форм. 60X92. Зам. № 10.

Ред. К. Гуцало

25 травня 1926 року загинув на вулиці Расін у Парижі від руки московського посланця-жиди Шльоми Шварцбарта — Симон Петлюра. Загинула людина, що відіграла величезну роль в останній добі історії України, що зв'язала великими і героїчними діями своє ім'я із збройною боротьбою за українську державність, першим великим етапом визвольної української революції, тої, яка розпочала нову епоху не тільки в історії його народу, але й народів цілого Сходу Європи. Загинув вождь української визвольної армії і голова уряду, відродженої після століть неволі Української Держави.

В нас ще й до нині підходять до оцінки цієї постаті з тою дрібною і обезсвітлюючою міркою, з якою ті, що те роблять, підходять взагалі до нашої історії, а зокрема до останнього великого періоду її, в якому не зуміли вони

піднятися понад пересічність і мірноту. Тим часом велич завдання, яке стояло перед українською визвольною революцією і яке він піднявся здійснити, роль яку відіграв, і заслуги, які здобув своїм генієм, на тій висоті вимагають від нас оцінки глибокої, опертої на зрозуміння так дуже складних процесів тої доби, з якої він виріс.

ГЕНІЙ ОСОБИСТОСТІ І НАЦІЯ. ВОЖДЬ І РЕВОЛЮЦІЯ.

Кожна велика доба знає ряд власних великих постатей, знає власну велику людину. Історія народів твориться силою тих самих вартостей, завдяки яким означена раса є гідна називатися народом-нацією. Пориваючий героїзм і надзвичайна натуга волі великих постатей зв'язує, організує й сцементовує людську збірноту в здібну до життя, творчості і боротьби націю. Героїчна особистість генія, вождя, понадпересічного провідника, насичує цілий народ і цілі покоління тим непогасаючим огнем, тією живучою і неспокоїною енергією і снагою, що жене її вічно і вічно шукати властивої площини вільного, нічим не обмеженого вияву.

Очевидно, великі досягнення і героїчні чини великої епохи родяться із збірного зусилля, збірної натуги і посвяти цілого народу, цілого покоління. Тим же не менше щойно особистість генія, вождя зв'язує історію народів

у тугий ланцюг змагань цілого народу і цілих поколінь. Тим не менше велич того, що ми називаємо великою епохою, твориться видимо і яскраво щойно волею і силою непересічних постатей її, а тих, що хочуть і вміють повести за собою цілий народ і цілі покоління до творчости і боротьби за велике призначення.

Велике призначення? Яке неозначене мусить бути це поняття в живій духовості кожного члена того чи іншого народу, в одного з мільйонів. А всеж таки в кожного, одного з мільйонів англійців і ірландців, французів і німців, українців чи москалів тліє в душі іскорка туги за чимсь величним. Ця вічна, тривала, творча тривога душі народу шукає вільного виходу у світ видимих, наявних досягнень і дій, певних і широких доріг для свого вияву, для історичного маршу народу.

Душа раси шукає відповіді, хоче бачити дорогу і мету. Цю відповідь дає геній провідника, вождя. Його героїчна, тверда і непохитна воля відповідає ясно, певно й зобов'язуюче. Його велике слово роздуває в душі кожного, одного з мільйонів іскорку туги й тривоги за величним в палаючий огонь, що нищить всякий опір на дорогах цього історичного маршу.

В ньому одно не може обійтися без другого. В ньому вождь і народ є нерозривними елементами одного живого організму, одної діючої енергії, що творить історію.

Вождь дає допитливій і тривожній душі свого народу відповідь і веде його до творчого змагання. Його ім'я стає пориваючою програмою і метою для цілого народу і цілих поколінь. Бо коли кожний, один з мільйонів вимовить його велике ім'я, то при тому його свідомість відтворить неодмінно живу картину образів, що повстали в пориві змагань під його певною і твердою рукою; то при цьому неодмінно не зможе він опертися чарові його величних чинів і непереможному впливові його наказуючого великого слова. Бо питання про мету і дорогу завжди буде тривожити неспокійну душу рядовика. Відповідь же йому дасть тільки той, що з глибин своєї душі видобув найкращі первні, найкращі перлини вартостей, якими творець природи наділив його націю. Імена тих найкращих представників нації творять в мільйонах свідомість органічного зв'язку і спільної, одної мети. Ті великі особистості і їх імена виривають мільйони з тривожної задуми і насичують їх жагою жити, жити повним радісним життям, вічно рости і вічно могутніти. Цеж і є тим великим призначенням,

що лежить в самій природі кожної нації. Це є та велика мета її існування, яку наближує й здійснює кожний збірний почин, кожний історичний перемарш, кожний великий бій здорової і великої нації.

В героїчній духовості кожного дійсного провідника свідомість якраз такого великого призначення є найкраща. Вони вливають її в живий організм свого народу і тим скермовують всі його сили до здійснення виразно відчутих і освідомлених потреб національного життя. Гостра свідомість мети і доріг, створена волею генія, спрямовує й координує національні сили в їх історичній творчості і боротьбі. Без тієї свідомості ніякий великий успіх, ніяка велика перемога повстати не може.

Геніяльна особистість є творцем мети змагань кожного народу, є творцем його найвищої порадкуючої ідеї. Ідея — це діюча воля особистості, воля вождя. І коли ми сьогодні говоримо, що великі ідеї гнали усі народи до творчості, змагань і боротьби, що за голосом ідей ішли вони на усі побоїща, що на них творилася історія великих народів і наша славна історія — то треба нам неодмінно розуміти, що їх гнала туди непереможна, пориваюча, героїчна воля національних провідників, геніїв, вождів, голос яких був могутнім зовом їх крові.

Бо їх воля не перестане діяти ніколи. Вона величчю своїх досягнень і дій насичує людину, націю, навіть з її природою, жагою вічного, радісно-творчого буття. Вона переходить в кість і кров живучих і, так мандруючи з покоління в покоління, вічно і вічно кличе спадкоємців крові підніматися на висоту величних досягнень героя. Вона вбиває і спалює всі ледачі нахили в організмі народу в моментах його хвилевих невдач. Вона покликує все нових і нових героїв, все нових і нових провідників геніїв і вождів. Вона велить своєму народові невпинно підніматися вгору, рости, могутіти, не жалюючи ні труду ні зусилля ні крові. Бо тепло крові «все теплим буде в душі нації, все відограватиме роль непокоючого, тривожного ферменту, що нагадує про нескінчене і кличе на продовження розпочатого» — як це прекрасно висловив той, що його пам'яті призначена ця книжечка.

Вглиблюватися в нашу історичну традицію і висувати великі імена наших національних геніїв, вождів, провідників заставляє нас воля творити своїм зусиллям і поривом величне нашої історії, воля бути в нашій добі поколінням гідним носити назву імени геройських поколінь минулих епох. Ми мусимо завжди давати діям тих особистостей таку оцінку, щоби в ній

відтворити в них те, що було виявом здорових національних стремлінь і відмежувати те, що було тільки даниною труднощам їх боротьби і духові їх часу. Відтворюючи їх імена і їх дії, ми надаємо форму ідеї нашого часу, надаємо боездатну форму волі і силам живучого покоління продовжувати те, чого вони не докінчили. Висуваємо їх імена, бо вони не дають нам зледздіти в низькій дріб'язковості і суматосі занепаду і вказують нам тверду і певну дорогу до правдивої вартости нашого життя, велять піднятися на висоту свого діла кожному, одному з мільйонів і ділом наблизити, прискішити й закріпити тріумф ідеї, для якої вони славно жили і героїчно гинули. Перетоплення їх великих імен в нашій свідомості вирізьбить в ній на тлі сьгоднішніх днів ясні зариси вільної від розкладових, ворожих впливів національної ідеї, вкаже нам дорогу і з'єднає нас з порядкуючою волею того вождя, що в свій час вийде на чоло стихії, яку очолювали ті, що відійшли.

Роль великої особистости в невинним розвитку народів у видатнюється в цілій повноті на тлі того явища, яке називаємо революцією.

Природа революції є різна, залежно від ґрунту, на якому вона повстала, і від цілей, за

які вона бореться. Під революцією розуміють у нас звичайно боротьбу групи, класу чи частини народу за новий устарево-супільний і політичний порядок в рамках одної держави проти тої частини народу, що стоїть на сторожі старих порядків і ставить опір в творенні нового ладу. Основною рисою тієї боротьби є остаточний відрив від правових засобів боротьби з творцями й оборонцями старих порядків і перехід до безоглядних методів сили.

Дійсно, того роду революції мали і мають місце серед різних народів впродовж їх історичного розвитку. Це революції національні, що відбуваються в рамках одного народу. Але поняття революції обіймає теж і далеко ширші і могутніші перевороти в історії народів. Є ними визвольні національні революції поневолених народів. Тими могутніми переворотами є зокрема ті визвольні революції, що не тільки піднімають на арену історичного буття свою націю, але піднімають і інші поневолені народи, руйнують стару і творять нову міжнародню систему.

Визвольні національні революції є двигунами народів, що досі не мали змоги виявити достаточну і вповні свобідно своїх історично-творчих здібностей, що їх неволя пануючих націй тримала в історичному небутті і скре-

слувала з історії світу. Визвольні революції є двигунами нових історичних фактів, вістуном появи нових життєздатних національних організмів. Вибухова сила деяких із тих революцій є така велика, що вони не тільки розбуджують до життя інші поневолені народи, але дають їм і навіть старшим «історичним» народам новий змісл життя розмахом своєї нової, молодой, буйної культури. Такою революцією був розвал імперії старинного Риму силами народів англогерманської раси і повстання на його руїнах цілого ряду новітніх націй, що створили величну новітню культуру і цивілізацію. Передвісником і першим етапом такої революції була визвольна революція українського і інших поневолених народів Сходу Європи 1917—20 рр., що зруйнували стару московську імперію і поклали на її руїнах перший фундамент під будову своєї нової і життєдайної культури, хоч і не були досить сильні і підготовані, щоб одночасно перемогти нове московське завойовництво — б і л ь ш о в и з м.

В той час, коли метою національної революції є змести старий, але свій національний порядок, і завести новий: метою визвольної національної революції є повалити чужий і ворожий порядок і заступити його своїм власним

національним, усунути порядкуючу волю нації пана і самому порядкувати своєю долею.

Свідомість революційної ідеї в кожній революції родиться й викристалізовується завжди в умах нечисленної меншости і нечисленних одиниць, що в дану історичну добу є найціннішими і найкращими представниками верстви, що хоче вести народ до великого, і народу, що хоче стати великим. Ця свідомість повстає серед тих, що самі хочуть і мають відвагу стати осередком, організуючим революційну боротьбу і творчим ядром порядкуючих ідей нового ладу. Ця меншість, ці коротко провідники, розпочинаючи перші бої, здобувають масу для своєї ідеї і для завдань боротьби. Ведучи її до безпереривних, впертих і послідовних боїв, вони щораз ясніше вирізьблюють в її свідомості ясність ідеї і приучують до щораз то більшої плановости в боротьбі.

Революція є зв'язана в своєму розвитку оковами старого порядку. Вона не має обмеженої свободи для переведення одноцілої організації сил для завдань остаточного бою з зорганізованими й сцентралізованими силами пануючого народу. Вона не має умов, щоби з місця поставити проти організованої сили ворога силу їй рівну. Вона може пере-

могти тільки зводженням безперервних часткових боїв зі силами старого режиму чи пануючого народу. Розгортаючи її на кожному відтинку ненависного старого порядку, спрямовуючи всі сили невдоволеної маси і революційних елементів на його знищення, вона може щойно тою дорогою зібрати сили, потрібні для остаточної розправи і зорганізувати їх в могутню революційну армію, досить сильну, щоб зламати опір старого режиму, або змести панування пануючого народу.

В тому моменті, коли революційні часткові бої достатечно обезсилили старий порядок, коли вони змобілізували масу для боротьби із ним, коли вони розпутали сили цілої стихії — словом, коли революція дозріла до остаточного вибуху і зведення остаточного рішального бою із силами свого противника і ворога — тоді стає необхідною та одна керуюча і плануюча воля, яка зуміла б ту стихію опанувати ясним оформленням її стремлень і прагнень, і здібністю організувати і генієм стратега. Стає необхідною воля одного вождя, в якому стихія бачила б свою ідею, свою організуючу силу і план боротьби. Того вождя мусить висунути кожна революція, якщо вона перемагає. Воля, сила і геній вождя може єдино повести стихію до переможної боротьби

і влити в її стихійний бунтарський і буйно життєрадісний гін, порадкуючу ідею нового ладу. Його появи викликати механічно не можна. За вождем можна тільки тужити і бажати його приходу, якщо його нема. Кожна революція мусить його видати і вона його видає Трюмфуючого, коли вона силою своєї підготованости і дозрілости в боротьбі і витриманою в моменті зриву до кінця динамікою перемагає і поконаного, коли цих умов не сповнено, і коли вона з тієї причини є тільки одним етапом революції, яка в даний момент не виповнила своїх завдань і не скінчилася. Такою була визвольна українська революція 1917—20 р.

ДВІ РЕВОЛЮЦІЇ Й СИМОН ПЕТЛЮРА.

Постать Симона Петлюри виросла на тлі бурхливих дій 1917—20 рр. в повні органічно з великого пориву і важкої боротьби пробудженого в огні революції народу. Визвольна українська революція 1917—1920 рр. так і перейде з його ім'ям до нашої історії. Цього факту не вдасться нікому ні оминати ні замовчати. Його боротьба перетворила ці бурхливі часи в правдиву визвольну революцію і дала початок великій епосі, в якій живемо.

Його чин дав початок тій самостійній політичній свідомості і думці, що діє до сьогодні в нашій покійній і змагається з новими труднощами і новим опором за здійснення його великої ідеї. Ті, що не можуть дати належної оцінки тій постаті, головні з причини хвилевої поразки, якої зазнала в тодішніх умовах наша визвольна боротьба,— не розуміють здебільша величини того завдання, яке стояло тоді перед українськими революційними силами і Петлюрою, що став їхнім вождем. Вони не добачають величезної гамуючої сили того власного, розложеного впливом неволі, середовища, серед якого він виріс і діяв і якому повинен був і мусів протиставитися.

Часто, ще й сьогодні говориться про революцію на Сході Європи в 1917, як про «революцію в Росії», значить одну революцію. На ділі в тому часі відбувалися на Сході Європи дві ворожі собі революції. Одною була московська національна революція, другою визвольна революція поневолених народів з Україною на чолі. Перша з них виросла на ґрунті повної нездарности і зледащіння старої московської командної верстви, тобто царсько-дворянського режиму, що був уже нездібний виконати завдання великодержавної завойовницької ролі Москви.

Друга виростала з ворожої московській імперії природи поневолених нею народів. Отрясаючи шкаралущу рабства і гнобительські окови, ця друга революція викликала на історичну арену зовсім нові сили, нові народи з Україною на чолі до самостійного буття. Визвольна українська революція, вибиваючися на чоло визвольних змагань усіх інших народів, була в повному розумінні того слова революцією. Вона покликала до життя й історичного буття зовсім нові сили, намагаючись не тільки змінити старі порядки й запровадити свої власні, національні, але й перебудувати на руїнах московської імперії Схід Європи в зовсім нову систему, а за тим і взагалі змінити міжнародний світовий порядок. Визвольна українська революція була дійсною революцією, що давала початок новій епосі в історії України і цілого світу. Національна московська революція була реакцією, що мала відродити підточений московський імперіалізм і оновленням його сил здавити революційні змагання України й усіх поневолених народів.

Звідси обидві ці революції розвивалися органічно у взаємно ворожій собі напрямку: одна до большевизму, друга до IV-го Універсалу, до проголошення самостійної Української Дер-

жави. Московський більшевизм був представником відрожуючогося в новій формі московського завойовництва, імперіялізму. Відроджуючийся під силою штика в акті IV-го Універсалу, український націоналізм був представником тих народів, що через знищення того імперіялізму намагались вийти на арену історії з власною порядкуючою новою програмою національного і міжнародного життя.

На першому етапі розвитку обидві революції мали неначе б то справді багато спільного. Обидві вони родилися і повставали на ґрунті невдоволення мас існуючим старим порядком. Обидві розвивалися в огні боротьби із ним. І хоч причини невдоволення були інші для одної і другої і різні були їх остаточні цілі, до яких вони йшли,— думка про спільну основу і мету обох революцій довго не могла покинути дуже великої частини політично думаючих українських революційних елементів. Ця думка була вщеплена довгою неволею і покріпаченням тих елементів та накинена великим розумом і волею творців оновленої ідеї московського імперіялізму. Вона мала величезний вплив на перебіг обох революцій і була першою і найважливішою причиною поразки української визвольної революції періоду 1917—20 років. Вияснення її ваги в про-

цесі творення революційної ідеї визволення України вияснює і перший рішачий етап визвольної боротьби України, тобто 1917 рік і появу Симона Петлюри і таку, а не іншу його роль у визвольних змаганнях.

Боротьба з старим порядком в московській імперії йшла задовго перед революцією на цілому її просторі. Перед у цій боротьбі в Московщині вело робітництво, на Україні — селянство. Організуючим чинником цих революційних сил була інтелігенція. Але роль української інтелігенції в процесі творення визвольної української революційної ідеї і в організації сил для її здійснення була далеко не така, як роль інтелігенції московської. Московська революційна інтелігенція мала амбіцію стати новою командною верствою московської імперії, дарма, що її революційна ідея проголошувала визволення пролетаріату і його передову роль в майбутній звільненій від дворянства і царизму Росії. Ідея визволення пролетаріату, ідея соціалізму була тільки її зброєю в боротьбі за владу. Пролетаріат мав бути тою силою, яка б винесла її на верхи суспільности, силою, якою сама вона стати не могла. З ним зв'язала вона свою долю ще й тому, що московське селянство було цілковито затуркане, темне і політично

несвідоме, воно не могло бути авангардом революції. Ця амбітна московська інтелігенція досягла великого розмаху в ставленні своєї революційної ідеї, відважилось проголосити рішучу боротьбу гнилому і тупому старому режимові і не завагалася піти в гущу московського робітництва й організувати його для цієї боротьби. В своїх змаганнях вона була вперта, послідовна і вміла бути також безоглядною і навіть жорстокою, якщо цього вимагали умовини боротьби.

Ту свою ідею московська інтелігенція зуміла накинати інтелігенції українській, дарма що вона була їй ворожа цілою своєю чужонаціональною завойовницькою природою. Московська революційна інтелігенція вміла це зробити. Вона боротьбу з існуючим порядком поставила за ціль революції і до тої цілі запрягла інтелігенцію українську, щоб знову при її допомозі запрягти до свого воза і ті відосередні революційні протимосковські сили українського і других поневолених народів, сили, на які ця інтелігенція могла мати вплив. Московський революційний провід зумів заздалегідь належно оцінити величезну вибухову роль визвольної української революції і її загрозливість для великодержавного становища тієї майбутньої московської імперії, в якій вона

готувалася обняти владу. Тому він відділив цим відосереднім силам місце в своєму фронті, обдурюючи їх «демократією», «соціалізмом», «автономією», «самовизначенням, аж до відокремлення», — по поваленні існуючого порядку, але під його ідейним і фактичним проводом і в рамках його волею і силою накреслених прав.

Українська передреволюційна інтелігенція в переважаючій своїй більшості не мала ні тієї амбіції, ні розмаху, ні відваги, ні безоглядної послідовності, що її мала революційна інтелігенція московська. Вона не мала амбіції стати організуючим проводом визвольної боротьби українського народу, а тільки бажала безвольно і безчинно для нього волі і свободи. Вона не мала розмаху і твердості в ставленні своїх ідей, навіть ідей демократії, автономії і самовизначення, тільки шукала для них оправдання в революційній Москві, остаточно і в безсторонній «науці». Вона не мала відваги піти в масу і там будити й організувати сили для боротьби, тільки замикалася в «братствах» і гуртківстві, оминаючи українські селянські маси, тим більше, що «братня», московська революційна інтелігенція кричала, що тільки робітництво, пролетаріят може dokonати революцію. Вона не мала тої конечної

в кожній боротьбі за великі справи безоглядної послідовності; оминаючи «зайві жертви» і страхаючись проливу крові, проголошувала зброю і війну «видумкою» і «варварством». Вона засвоїла собі всі ті елементи революційної московської програми, якими революційна Москва розкладала боєздатність своїх ворогів, але яких сама ніколи не мала наміру дотриматися.

Такою була українська інтелігенція пошевченківської доби і такий був зміст усіх її до-революційних політичних ідей: народництва, українофільства, всякого демократизму і соціалізму. Не диво, що дійсно революційні українські елементи доби народництва і українофільства йшли до романтичних московських революційних організацій і там клали свої голови як московські революціонери за московську справу. А пізніше, хоч на Україні й повстали найрізномірніші, неначе б то українські демократичні й соціалістичні партії, то вони були або безпосередніми філіями московських партій, або були їм ідейно і політично підпорядковані. Вони були протирежимні, вони ненавиділи царат і його деспотично-дворянський порядок, але вони були пересичені духовим рабством і москвофільством, але москвофільством до тої нової московської ім-

перії, яка творилася в новій формі, що неначе б то мала дати повну свободу, знести всякий гніт і поневолення.

Та українська інтелігенція, про яку тут мова, бачила своє місце поруч московської інтелігенції в «одному революційному фронті». Її москвофільство відорвало її і відчужило від визвольних змагань українського народу, від визвольної української революції, ворожої великодержавній московській революції. Тієї другої, справжньої революції, українська революційна, але москвофільська інтелігенція не бачила. Вона до кінця навіть в часі, коли московська революція у формі більшовизму показала вже виразно великодержавне, завоюницьке, гнобительське обличчя, вона навіть тоді говорила устами своїх ідейних представників Винниченка, Грушевського і інших про «одну революцію», про «один революційний фронт».

Тим часом те, від чого відірвалася і відчужилася політично українська інтелігенція, діяло і розвивалося в здорових непоневоєних елементах українського народу. Ним було передусім українське селянство. Велика наша історична традиція жила і відживала в його душі. Воно ж бо само, як ніяке селянство інших народів, брало надзвичайно активну

участь в творенні цієї традиції. Ціла попередня доба в історії України була ділом його поривів, змагань і боротьби. Козаччина, запоріжжя, гетьманщина, гайдамаччина — цеж була доба його свідомих змагань до національно-державного визволення. Доба, в якій воно виказало розмах і силу верстви, здібної творити велику національну історію. В огні боротьби тої доби воно засвоїло собі її ідею, можна сказати до тої міри, що мало її в своїй крові. Зокрема часи Богдана Хмельницького і гайдамаччини були тою живою іскрою непоборного бунтарства, що не дозволяло йому погодитися з неволею і гнало його порядкувати своєю волею і силою своє життя. Та доба і її ідея були тим живіші в його свідомості перед революцією 1917 р., що про неї так пориваюче і могутньо заговорив до нього геній Шевченка.

Хоч отже, дореволюційна українська інтелігенція намагалася формувати думку селянства в напрямі своїх московських ідей — воно, в своїй кращій, свідомій частині, жило своїми ідеями, йшло за голосом своєї крові. Воно поволі, але вперто, через декого з молодшої генерації інтелігенції, що вийшла з його рядів, оформлює власну, вільну від усякого чужого впливу визвольно-національну і дер-

жавницьку ідею самостійної України, ідею ворожу всякій Москві і власному москвофільству. Найкращим представником тої генерації був Микола Міхновський. І хоч ця ідея була проскрибована в усіх українських революційних партіях поза нечисленними виразно самостійницькими елементами — все ж вона могутньо, неначе полум'я, охопила і розворушила народні селянські маси в 1917 р. Вона заговорила міліонами багнетів озброєних селян, що домагались негайного повалення зненавиджених порядків північного ворога, негайного захоплення влади в українські руки. Вона заговорила стихійним потягом тих мас до організації збройних сил, і перші самочинно зорганізовані полки так і носили назви: гетьмана Хмельницького, Павла Полуботка, Дорошенка, Мазепи, Шевченка — словом, усіх тих імен, які москофільська українська інтелігенція промовчувала, або в кращому випадку не хотіла згадувати. Ця озброєна стихія жадібно ловила кожную політичну думку, яка б надавала форму її пробудженій, але ясній свідомості. Вона завжди не так, а по своєму розуміла революційну програму тлумачену Винниченком, Грушевським і іншими. Вона програми «автономії», «хведерації» і всякої політичної граматики не розуміла — вона

підкладала під них свій зміст і перла до рішучих дій. Вона розумом свого інстинкту протиставилася в своїх діях посяганням всякої Москви, до якої чула органічну ненависть. Винниченки не могли і не хотіли піти тою дорогою. А вони опинилися були в 1917 р. на чолі тої стихії і були її проводом.

Дивним може видаватися, що саме такі люди стояли в проводі стихії, ідея якої була їм чужа і протиставна. Причиною цього було, що і представники українських тодішніх партій мали за собою традицію боротьби зі старим режимом. Селянська маса, яка не мала виразної, ясної політичної програми, але яка теж його ненавиділа, бачила, чи хотіла бачити в них представників своєї безкомпромісової ідеї і провідників в організації сил для боротьби. Своєї власної політичної програми вона не вміла ґрунтовно викристалізувати. Вона ще не встигла в своїй масі прийняти програму Міхновських. Світова війна прискіпила повалення старих порядків у московській імперії. На першому кроці боротьби із старим ладом і в першому моменті по його упадкові маса побачила перед собою Винниченків і Грушевських, що перші заговорили до неї урочисто їх мовою, що перші підкладали під її боротьбу політичну думку, якої вона ще не мала.

Ця думка була скалічена тим каліцтвом, яке неволя витиснула на душі тодішньої української інтелігенції, заражуючи її новим московільством. Але все ж вона була «своя», все ж була приємлива, коли стверджувала те велике, що сталося.

На руїнах старого порядку треба було будувати новий. Маса домагалася його не г а йного творення від тих, яких обдарувала своїм довір'ям. Від них ждали вони ясних, рішучих і певних вказівок і наказів. Але там не було ні ясности в цілях, ні рішучости в усіх починах, ні певности у виконанні. Не було революційного розмаху, а тільки керенщина, що замість посилювати процес визвольної творчости і боротьби, — гамувала його, тупцювала на позиції «одного революційного фронту», «автономії у вільній Росії» і т. д. Це тривало цілий 1917 рік! Революційна озброєна селянська маса, що в національнім запалі рвалася до боротьби і творчости, поволі остигала і витрачувала віру в здібність і навіть ідейність свого проводу. Вона вірила в нього до часу, коли старого порядку не зруйновано, вірила в час «медових» місяців революції. Коли ж прийшло до будови нового, маса не могла найти з ним спільної мови. Вона бо була носієм визвольної революції свого народу,

українська керенщина, що вийшла на її чолі стирчала духово в світі ворожих їй ідей, тої «о д н о ї» «російської революції».

Тим часом московська революція заздалегідь покінчила зі своєю керенщиною. Вона найшла для себе організуючу і життєздатну форму в більшовизмі, свого вождя в Леніні. Відроджений в більшовизмі московський імперіалізм з Леніним на чолі спрямував на Україну свій перший завойовницький крок.

Головні представники Центральної Ради, яка дійсним проводом української визвольної революції 1917—20 рр. ніколи не була, тільки давала їй себе нести і волілася в її хвості — не могла стати осередком організуючої волі для боротьби з більшовизмом і Леніним. Навпаки, вона не давала організуватися озброєній стихії і то не тільки розкладовою отрутою своїх демобілізуючих ідей «єдності з російською революцією», «одного революційного фронту», «автономії у вільній Росії», «автономії у федеративній Росії» і т. д. Вона не давала організуватися і безпосереднім явним натиском, і своїми потягненнями, і навіть силовими засобами. Все ж таки стихія ставила цим намаганням опір, опір несвідомий, але могутній, в якому вона видержала майже цілий 1917 рік, рік найбільшого розпорошення української

керенщини. Правда, її запал прохолов, її віра в успіх її справи була підірвана, а прагнення до організування і творчості розтрачені. В ній розросталися вже ознаки розкладу і розгубленості, посіяні політикою Центральної Ради. Отаманія, як наслідок браку сильної організуючої сили одного проводу, був найкращим показником того розкладу і розгубленості. Все ж таки цю стихію вдалося майже наново підняти на ноги під загрозою завойовницького наступу московського більшовизму людині, що піднялася в той незвичайно важкий подіями 1919 рік.

Тою людиною був Симон Петлюра. Факт, що свою політичну діяльність до революції зв'язав він із тим кволим і окаліченим соціалістично-демократичним світом, у якого московська політична думка була пануюча серед української інтелігенції, і що з тою керенщиною зв'язав він свої виступи впродовж 1917 року вирішив його таку, а не іншу роль і його невдачу. Правда, впродовж цілого того страченого безповоротного 1917 року, в якому можна було свобідно перевести організацію озброєної селянської стихії — він наближувався з усіх передових постатей тогочасного політичного випадкового проводу найблище до неї. Його тягнули до неї, його непересічні здібності

сті організатора і провідника. Це є причиною того, що майже цілий той рік його політична діяльність була зв'язана з Генеральним Секретаріатом Військових Справ, в якому він був головою. Але він не найшов одночасно в собі досить сили і безоглядної рішучості, щоби протиставитися розкладовому впливові Грушевських, Винниченків і інших хоч би в справі організації збройних сил української революції, якщо не міг і не хотів протиставитись тоді взагалі їх політичній ідеї. Він міг це своєчасно зробити, спираючись на ту нечисленну, але здорову політичну меншість, що, гуртуючись навколо самостійницьких елементів і груп з Миколою Міхновським на чолі, самочинно рвалася до організації революційної армії і мала відвагу кидати гасло безоглядного розриву з політикою Центральної Ради.

Все ж таки він перший в обличчі завойовницької загрози московського більшовизму виказав велику притомність ума, зірвав з політикою бездарного тупцювання і в тих незвичайно тяжких умовах, в які загнала визвольну революцію політика Центральної Ради, zorganizував збройну українську силу, що створила справжню традицію визвольної боротьби і революції, витворила в своїм чині ідею самостійної української державности —

ідею, що стала початком тієї визвольної української революції, якої ця боротьба була початком і коротким етапом. Симон Петлюра, що безсумніву виростав понад голови сучасних революційних діячів, мав найбільше даних на те, щоб стати вождом революційної стихії. В моменті охолодження її революційного початкового запалу при кінці 1917 і на початку 1918 року і пізніше він зумів налити її погасаючий запал новою вірою і повести її у властивім напрямку витривалості, безоглядної і послідовної боротьби за українську державність. Його ім'я було для стихії ідеєю і програмою. Програмою Петлюри була дія, боротьба. На ній був найвищий час. В умовах, в яких він виступив на чолі подій і в яких довелося йому може й з власної вини працювати, він домігся справді великих діл. Без досягнень, яких домагався, зорганізована його генієм українська армія в боротьбі з московським наїзником, вартість традиції того етапу боротьби була б далеко не така, якою витворила її та армія силою його організаційного й провідницького генія. Справді, треба дивуватися його витривалості, послідовності і надзвичайній зосередженості волі над справою цієї боротьби, що стала для нього всім. І справді нас не може не дивувати надзвичайна глибина його духу,

чистість і твердість характеру, що висунули його із окаліченого оточення. Він відродився вартостями власної душі, характеру, волі, і не події, а ті вартості, які були в ньому висунули його на становище, яке він займав, і зумовили величину тої ролі, яку він у визвольних змаганнях відіграв.

Справжнім вождем революції Симон Петлюра не був. Велич завдання, яке стояло перед українською революцією, умови, в які запровадили її дореволюційні процеси боротьби, і непідготовані, а тому й складні умови остаточного бою з наїзником, на чолі якого став Ленін, — все те вимагало, щоб на чолі української революції став український Ленін, більший від московського, який би висунув в огненнім світлі ясну ідею могутньої в своїх заложеннях, визвольної української національної революції, зорганізував її притягаючою силою поривання народу і повів його порадуючим планом і геніяльністю стратега до рішучого, безоглядного і переможного остаточного бою з силами ворога. Такого вождя не було. Симон Петлюра з усіх тодішніх революційних діячів відчув найкраще крик народжуючоїся нової доби в історії народу і, йдучи за тим голосом, піднявся цього великого завдання. Зриваючи з рабською двоєдушні-

стю, нерішучістю і паралічем середовища, з якого вийшов, розпочав в кінці хоч і пізно одверту боротьбу з Москвою. Перебираючи щораз більше владу в свої руки, виявив в цій боротьбі велике завзяття, хоч «не мав, — як писав про нього Д. Донцов, — такого широкого розмаху в задумах і імпазантної сили у їх виконанні», як їх мали інші великі вожді народів і яких спеціально вимагала могутча в своїх основах, силах і перспективах українська революція. Симон Петлюра, — писав він, — «мусів витримати натиск двох стихій: одної — серед якої виріс і яка витиснула на його дусі свою печать і другої — того матеріалу, якому мала надати форму його ідея. Перша стихія — це було українське інтелігентське народнолюбство і виховане на туманному кирило-методіївстві і драгоманівському всесвітянстві українство, друга — український народ. Першу він повинен був перебороти в собі — другій себе накинути. Завдання незвичайно тяжке і вже за саму спробу виконати його варто на цю людину звернути увагу». Згаданий автор не може рівняти його з Хмельницьким бо «не можемо рівняти нашої скаліченої сучасности до зрізничкованого і барвистого українства тих часів, але людина, про яку тут говорю, лише вона одна зуміла зайня-

ти в наші бурхливі часи становище подібне до становища тих... Фанатично був прив'язаний тільки до справи. Цей фанатизм переходив і на масу, яка створила з нього свого героя, а з його імени легенду, що її хотів убити Шльома Шварцбарт на бульварі Сен Мішель».

Давати повну і дійсну характеристику цієї постаті сьогодні не може ще ніхто. Для цього треба не тільки проведення повної глибокої аналізу цілого життя Симона Петлюри, його індивідуальності, цілої душевної структури його. Для цього перш за все потрібно докладного прослідження тої великої доби в нашій історії, що означена роками 1917—20, так інтенсивного, глибокого і так складного в своїх процесах національного явища, — першого етапу нашої нової ери. І для цього потрібно ще певної віддалі.

«Симон Петлюра — сказано в одному місці — історична постать, але історія для нього ще не настала. Доба, що її перший етап пройшов під знаком його імени, не відійшла в минуле. Вона для нас сьогоднішня сучасність і близьке майбутнє. Його дії переходили за грози і бурі великого українського революційного зриву, з ним він був органічно зв'язаний, з ним і до історії перейде. Без тої революції

нема Симона Петлюри ані його образу. А що таке для революції 4 роки? Життя та сила її означається не кількістю літ, а циклами творчих подій, і рік для неї може бути хвилиною, а хвилина десятком літ. Скільки потрібно часу для української революції — не знаємо, але знаємо, що її цикл не довершений. Недовершений тому для нас і образ Симона Петлюри. Всяка його характеристика, зроблена зараз, буде персональною, не погодженою з його добою, одірваною од тла, нереальною. У найліпшому випадку вона буде легендою. Але вже за життя Симона Петлюри про нього складено правдиві народні легенди і навмисних він не потребує. Лише тоді, коли довершений буде український революційний цикл, коли ціла революційна доба пластичною картиною перейде до нашої історії, тоді тільки виступить яскраво і виразно постать Симона Петлюри, тоді тільки буде дано йому і його боротьбі достойну і правдиву характеристику».

Життя його складалося з двох різних періодів. У першому, дореволюційному — все наче б то таке буденне, звичайне, неособливе, наче б зовсім незв'язане з тим, чим став Петлюра за другої частини свого життя.

Син полтавського візника — учень полтавської духовної бурси, а даліше духовної семи-

нарії. Вигнаний з вищих богословських курсів за те, що мав відвагу явно виступити як українець, опиняється з «вовчим білетом» і розпочинає тулацьке життя, весь час продовжуючи самостійно працю над собою. Бачимо його у Львові, як прислухується університетським викладам, на Кубані при архівно-статистичній роботі, знову ж у Києві секретарем редакції «Рада», потім у Петербурзі бухгалтером в приватно-транспортному товаристві. В межичасі підпадає під вплив і входить у зв'язки з тодішніми українськими революційними кругами, стає членом РУП*, пише в підпільних часописах; переїхавши з Петербурга до Москви, стає редактором журналу «Украинская Жизнь». Вибух світової війни застає його на праці в «Земському Союзі».

1917-ий рік. Пробудилася Україна морально обкраденою, але бурхливою, завзятою. Петлюра з головою поринає в революційну діяльність. Змінюються точки прикладання його внутрішньої сили, і він із малознаного дореволюційного робітника пера стає щораз більше популярним трибуном народних мас. Бачимо його скрізь. На мітингах, на з'їздах, в комітетах на політичних засіданнях, на три-

* Революційна Українська Партія.

буні Центральної Ради. Його промови і спеціальна участь перш усього на всіх українських військових з'їздах здобувають йому широкую славу серед селянських і впершу чергу військових мас, ці останні наділяють його своєю спеціальною любов'ю і довір'ям, віддаючи в його руки спочатку головування Генерального Військового Комітету, а згодом і військове міністерство при уряді Української Центральної Ради.

Це був великий час. Сотні тисяч озброєного українського народу виявляли готовість до великих дій. Мільйони пробудженої революційної маси ждали великого відважного слова і сильної певної руки провідника. Мільйони пробуджених, але несвідомих безмежно хотіли комусь вірити, бо чули в собі силу ламати навіть найбільший опір і пристрасно рвалися творити щось нове велике, але не вміли власним розумом збудувати в своїй свідомості його ясного образу, ані виробити плану його живого здійснення. Вони шукали проводу серед тих, яких перші дні революції висунули на чоло подій. Але тодішній український політичний провід не міг дати масам ні того о б р а з у, ні того п л а н у, бо й сам його не мав, весь час вбачаючи їх в «автономії» і «спільному революційному фронті». Петлю-

ра ж в тому часі, тобто протягом майже цілого 1917 р. теж не зміг належно використати своєї популярності для переведення тої великої акції, яку накидав сам момент. Він тоді задержався був на половині дороги. Майже інстинктивно всі сили своєї енергії зосереджує він на тій ділянці революційного процесу, яка завжди була і буде найнеобхіднішою в комплексі революційних сил — на справі організації революційного війська. Але рівночасно з тим його політична думка, вихована в середовищі дореволюційного українства і пошани до «авторитетів», сильно в'язала його з провідними думками тодішнього політичного проводу. І тому хоч не міг він прийняти за своє гасла Винниченка «нам війська не треба» — то все ж таки не міг дійти до усвідомлення кінченості піти своїм окремими шляхом, без них і проти них. Це його «роздвоєння» в той час спричинило те, що український військовий рух в російській армії під його керівництвом впродовж цілого 1917 року не вилився у тверді організаційні форми української армії, не вийшов вповні із стадії тільки українізаційного руху. В цьому ж почасти теж і причина, що великий національний запал серед вояцьких мас, який так високо піднімався в половині 1917 р. — в кінці цього ж року почав згасати,

створюючи ґрунт деморалізації. І цю свою не-
поправну помилку відчув саме найбільше сам
Симон Петлюра вже тоді, коли йому при-
йшлося на чолі тільки невеличких частин бо-
ронити кордони і столицю України перед во-
рожою навалою. Тоді то впали з його уст ці
слова:

«Якби я мав ще хоч тисячу, хоч п'ятсот ще
вірних і відданих людей, ми не допустили б
ворогів до серця України».

1918-ий рік. Вже в кінці 1917 р., за-
раз після ІІІ. Всеукраїнського Військового
З'їзду — Петлюра попадає в конфлікт з то-
дішніми керівними політичними кругами і зрі-
кається посту міністра військових справ. Ки-
нувши високе місце при уряді, він сам йде
у вояцьку масу і починає організовувати Кіш
Слобідської України. Сформувавши його, стає
на його чолі і в час, коли перші лави більшо-
вицької армії спрямовують свої кроки на укра-
їнську землю, перший виступає із цєю
своєю частиною проти них.

Рівночасно із наступом своєї армії на Украї-
ну більшовики організують сильне повстання
у самому Києві. Нависла загроза, що ще доки
Муравйов підійде до столиці із своїми вій-
ськами, — вона буде в руках ворога. Одинок
надія на Петлюру і на його Слобідський Кіш

червоних і чорних гайдамаків. Стривожений Петлюра негайно заявляється із своїми частинами в Києві. Впродовж кількадедних завязаних боїв із збільшовиченими московськими частинами і повстанцями, Петлюра здобуває їхню твердиню Арсенал і приводить місто до спокою.

В часі цих боїв Петлюра виявив не тільки великий несподіваний стратегічний хист, але й дійсно незвичайну особисту хоробрість. В сірій, простій козацькій шинелі, в чорній, звичайній смушевій шапці плече в плече з рядовим козаком з багнетом в руках вступає в бій з ворогом. Не дивлячись на небезпеку, він завжди з'являється там, де його присутність була найбільше потрібна, де особистою присутністю, особистим приказом і прикладом треба було піднести завзяття гострок своєї частини. В найбільш вирішальний момент, не дивлячись на велику силу ворога і сильну його фортецю — він перший з карабіном в руках на чолі своїх гайдамаків кидається у приступ на Арсенал і під градом ворожих куль здобуває його.

Тим часом Муравйов із своїми бандами підходив під Київ. Кілька завязаних боїв — Крути — Київ і українські невеликі частини мусять відступити на захід. Український уряд

входить в договір з осередніми державами і годиться на підмогу німецьких військ, і при їхній допомозі українські військові частини відбивають Київ і усувають ворожі війська поза кордони України.

Петлюра в той час дальше стоїть оподалік політичного і військового керівництва, весь час тільки на становищі коменданта свого Слобідського Коша. З приходом німців на Україну і з припиненням фронтової боротьби віддається праці в земстві, стає на чолі київського земства, а потім і на чолі Всеукраїнського Земського Союзу.

Побувши трохи на Україні, німці розганяють Центральну Раду. Влада переходить у руки ген. П. Скоропадського, який проголошує себе гетьманом України. За часів влади цієї слабої, майже безвольної фігури, щораз до більшого впливу на Україні приходять московські чорносотенні сили. Розпочинається дика гульня реакційних і протиукраїнських елементів по українських селах. Все це нагромаджує дуже скоро в масах народу стільки ненависти, що кожної хвилини Україна могла запалати страшним вогнем народної помсти.

Неминьче треба було зарадити цьому. Треба було тим більше, що на таких настроях, які накипали в українських масах, дуже легко міг

заграти по-мистецьки московський більшовизм. Виникає рішення українськими руками організувати повстання і збройною силою усунути гетьмансько-московську владу на Україні разом з її шильдом П. Скоропадським.

Осередком і серцем повстання стала Біла Церква, і рішення на цей крок перейнятий духом справжньої української державницької ідеї — Загін Січових Стрільців на чолі з своїм незмінним полководцем Євгеном Коновальцем.

Знову виринає konieczність присутности Симона Петлюри. Широкому народному вибухові треба було дати одного провідника і один спільний виразний прапор. Одним і другим міг стати в той час тільки Петлюра! Але Петлюра вже кілька місяців у в'язниці... Декому з київських політичних кіл удається видобути його на волю, а комендант С. С-ів * через своїх людей потайки, перебраного за рядового стрільця, перевозить його до Білої Церкви.

Лунає клич до повстання. Першими виступають всі як один СС-і, за ними вільне козацтво, розгалужене в 1917-му р. майже по всій Україні, дальше повстанці, а там і регулярні українські військові частини, які одна

* Січових Стрільців.

по другій переходять на сторону Симона Петлюри. З кожним днем перемога схиляється в його бік, і 19/XII 1918 р. він побідно вступає до звільненого від гетьмансько-московських військ Києва на чолі військ Української Народної Республіки.

Повстання набрало було такої широкої велетенської сили, що противника просто змітали із шляху. Весь народ селянський пішов на заклик «батька Петлюри»! Село за селом, місто за містом, повіт за повітом, губернія за губернією ставали на бік його двохтисячного повстанчого ядра С. С-ів.

В той час ім'я Симона Петлюри дійшло було до найглухіших закутків України. Він ставав казковим, легендарним героєм українського народу.

Всі вбачали в ньому свого великого визволителя, а серед гущі селянських мас повстає перша з легенд, якими обдарував його неодною український народ. Легенда про Петлюру-характерника. Народ по селах говорив і з уст до уст переказував, що коли настав останній час терпіння, коли вже вщерть наповнилася гнівом народна душа, а Симон Петлюра сидів за міцними ґратами, то його товариші прислали йому листа. В цьому листі був і малюнок коня. І от Симон вирізує з паперу того

коня, приліплює на стіну своєї камери, коли доторкає рукою гриви — стіна розступається, і він на своєму білому коні летить до вірних стрільців, що вже стоять готові до бою.

Цієї безмежної вербуючої сили його імени в той час не в силі заперечити навіть вороги. Один з героїв роману московського письменника Булгакова так по своєму схоплює це:

«...Не було! Не було! Не було цього Симона зовсім на світі! Це просто міф народжений на Україні в тумані жахливого 1918 року... Було щось друге. Була люта ненависть. Було чотириста тисяч війська, а навколо нього чотири крат по сорок разів чотириста тисяч селян із серцем палаючим невгомною злістю. О, багато, багато назбиралося в цих серцях, виповнених вщерть тужливими мріями про свою вічно сподівану селянську реформу «вся земля селянам!» І удари летнантських стеків по обличчях, і шрапнельний хуткий вогонь по непокірних селах, спини зі смугами від шомполів, і реквізовані коні, і загарбаний хліб, і дідичі з грубими пиками, що поверталися в свої маєтки... От що було. І ще були десятки тисяч людей, що вернулися з війни і вміли стріляти. Були сотні тисяч рушниць, закопаних у землю, захованих по клунях і коморах, не здані, не дивлячись на швидкі смертні прису-

ди польових судів ні на порки шомполами і стрільбу шрапнелями. Мільйони набоїв в тій же самій землі, трьохдюймові гармати в кожному п'ятому селі і кулемети в кожному другому, в кожному містечку склади зброї. І в цих же містечках народні вчителі, лікарські помічники, українські семінаристи, що волею долі стали прапорщиками, здоровенні сини пасішників, штабскапітани з українськими прізвищами... Всі вони говорять на українській мові, всі вони люблять Україну — чарівну, уявну... без панів, і без москалів. І тисячі колишніх полонених, що вернули з Галичини. Це в додатку до тих тисячів селян. Ось що було! А Симон?! Та не було його! Не було! Так! Легенда, міраж, просто слово, в яким злилася і неугасима лютість, і жаждоба селянської помсти, і сподівання тих вірних синів своєї сонячної України, що ненавидить Москву, яка б вона не була — большевицька, царська, чи ще яка. От так то смерть не забарилась. Вона пішла осінніми, а згодом і зимовими українськими дорогами разом із сухими завоями снігу стала стукотіти в перелісах скорострілами. Її самої не було видно, але яскраво видний ішов попереду неї дзюбатий селянській гнів. А Пе-

тлюра? Це міф! Міф Петлюри! Це міф такий же знаменний, як і міф про Наполеона, який ніколи не існував.

А де взялася його вісімсоттисячна найліпша, добірна армія?! Вона зіткнулася з морозного голчастого синього присмеркового туману... Ох страшна, страшна Україна з її туманами, туманами»!

Ця характеристика москаля відбирає С. Петлюрі прикмети дійсного провідника, так само як відбирає українському селянству, що видало із себе найкращий державницький елемент якунебудь національну свідомість. Але ця характеристика, як не можна краще, висказує, якою великою силою стало ім'я Симона Петлюри в кінці 1918 р. на Україні. Воно було для українських мас найконкретнішим, найбільш зрозумілим і найближчим гаслом і прапором в один і той же самий час. Було не тільки ім'ям провідника, але просто таки уосібленням самої ідеї, самої мети руху, що зводилася до: «Україна ані большевицька, ані царська, лише своя незалежна Українська Держава». І таким було воно впродовж усіх дальших років нашої визвольної збройної боротьби, таким воно осталося і після того, як українські землі залляли на довший час ворожі сили.

1919 і 1920-ий роки. Страшні, повні пожеж і крові, повні нелюдських зусиль української героїчної армії в боротьбі з усіма ворожими силами, страшні, трагічні, але великі роки. Симон Петлюра весь час на чолі української армії, в його руках найвищий військовий пост — головне командування, а згодом і майже вся державна влада. Перевівши успішно протигетьманське повстання, Петлюра всю свою силу скеровує на те, щоб із цих сотень тисяч повстанців, які виступили під його прапором — викристалізувати сильну, дисципліновану армію. Вповні перевести цього завдання не дають большевики, які зараз же кидають на Україну майже усі свої збройні сили. Розпочинається нова боротьба і ведеться вона в той час не тільки на одному протибольшевицькому фронті. Ведеться безперервно продовж обою цих років. Українська визвольна армія під проводом Симона Петлюри важко кривавиться в боротьбі з наїзницькими силами. Нераз в просто катастрофічному стані, при вичерпанні всіх потрібних засобів, без зброї, без одягу, десяткована пошестями, без ліків, до крайности перевтомлена — вона все рівно видержує і не сходить з поля бою до останнього. Так, як і її улюблений вождь — Симон Петлюра. В той час, коли багато з про-

відних постатей українського уряду «перевтомлюється» і виїздить за кордон, в той час, коли запанувала масова зневіра, коли багато, багато давалося ловити на приману ворога — він ні на мент не віддаляється від справи. З великою вірою в перемогу, з свідомістю конечности якнайдовше витримати в боротьбі він ніколи не знесилюється. Навіть тоді, коли вже здавалося ворог переміг, а останки його армії не в силі були піднятися до нової акції. Навіть в таких моментах він не тратить надії і все робить, щоб наново запалити боротьбу, і це йому вдавалося.

У цей критичний час він весь час тримав у своїх руках душу армії і сам був душею і серцем цієї армії. А любив Симон Петлюра свою армію і дорожив нею, як найбільшим скарбом — любила безкритично і самовіддано і українська армія свого Головного Отамана. Для неї він був усе! Так само і для того молодого покоління революції, що йшло під його прапори. Так само і для українського селянства, що йшло до боротьби і в повстання «за те, за що Петлюра»!

Роки 1919—20 — це роки Симона Петлюри! Ця найбільш кривава і геройська сторінка недавньої нашої збройної боротьби на кожній своїй хвилині, на кожному своєму місці

має печать його імени і такою вона й перейде до української історії.

Переможений відходить на еміграцію продовжувати підготовку нової боротьби. У 1924-му році оселяється в Парижі і тут його досягає рука ворога, який ніколи не міг бути певний свого становища на Україні, доки жив Симон Петлюра.

25 травня 1926 р. проходив Головний Отаман вулицею Расін, прямуючи в сторону Бульвару Сен-Мішель. На розі вулиці і бульвару наблизився до нього посланець большевицької Москви. Блиснув чекістський револьвер, посипалися стріли, Симон Петлюра захитався і упав на тротуар.

— Досить! Досить! — вириваються останні слова з уст Отамана.

Убийник стріляв даліше до лежачого. Стріляв цільно, намагаючись з повною певністю убити на смерть, бо такий був приказ тих, перед ким вічно стояло *м а р е в о П е т л ю р и*.

Симон Петлюра згинув. Але живе, росте і могутніє ідея боротьби за українську державність, яку він наближував своєю боротьбою.

В постаті Симона Петлюри і в його діях стільки хрустальности характеру, ідейности

і героїзму в починах, що жива і діюча пам'ять про нього живе і житиме в душі кожного українця. Український народ в боротьбі за ідею великої, могутньої української держави буде завжди вірний словам, що їх невідома рука виписала на одному з вінків на його могилі: «Минулому і майбутньому України вірні до кінця».

